

K·MEO

WAGNER, EL MARTELL JUSTICIER

Envien un martell al Parlament europeu?

Parla el martell:

No, no m'hi van enviar al Parlament europeu, potser a algun company de feina però a mi no. Mai no he deixat que em taquin de sang. Jo sóc el símbol de Wagner, la feina bruta la deixo pels altres.

Com sabran tots vostès, nosaltres no existim. Gairebé tot el que és important a Rússia, no existeix. Ens agraden tant els secrets que a vegades un rus és membre del vell Partit Comunista i alhora de l'extrema dreta, sense saber-ho ni ell mateix.

Apart de no existir, la veritat és que ens movem força. Per tot el món hem assassinat un fotimer de dolents i mica en

mica fem neteja d'indesitjables. A vegades utilitzem mètodes una mica intimidatoris com matar a l'enemic a cops de martell (d'aquí el meu símbol heroic). I què? L'invent del martell és del nostre déu, un tal Eugueni, molt amic d'un tal Vladimir. No sé si m'explico. Vull dir, sense dir-ho, que estem molt a prop del Kremlin. Vaja que no els preocupa la nostra presència.

I vostès preguntaran si no em sembla que utilitzem unes maneres massa brutals. Doncs sincerament, no. El món –excepte la santa terra russa– no es mereix cap tracte de favor i si m'apuren els diré que la meitat de russos tampoc. D'aquí la importància de la nostra tasca. Tenim

una feinada per fer.

Totalment innecessari que ens preguntin pels nostres sentiments, no en tenim. Som putes bèsties. Ben pensat no som ni bèsties (mireu el nostre logo). Som com monstres de ciència ficció a la russa que mata a la bestreta. Per no tenir, no tenim ni ideologia, home sí, som una mica fatxes però si cal ens fem d'esquerres. I a falta d'arsenal sofisticat tenim un munt de martells que combina molt bé amb el vodka.

Ja ho saben, si necessiten ajuda, truquin al Kremlin. Treballem a bon preu. Apa.

GARSA PROSTÀTICA

VOX PATEIX TRASTORNS INTESTINALS

Vòmit d'una senyora de Vox a la Ministra Montero

Vulgars sí. Jactanciosos, mentalment apàtics, moralment extirpats també. Provocativs, facinerosos... no ho dubteu, és Vox. La penúltima vomitada de Vox ha sortit del bec de Carla Toscano que, com no podia ser d'altra manera, després d'acusar a Irene Montero de tota l'Apocalipsi, ha necessitat caure en l'insult personal i més especialment sexual. Això sí que és democràcia i llibertat. La banca de Vox ha quedat tota humida de vòmit, eren feliços.

Seria bonic, ara, i aquí, investigar a la Toscano i rebolcar-se en la seva vida

privada, però la gent civilitzada no podem fer això. Aquesta és la força de Vox, saber que cal ser tan indigne com ells per contestar les seves provocacions. Per sort, com ells, n'hi ha pocs... de moment.

Aquesta mateixa dona que forma part del grup que governa en coalició amb el PP a Múrcia, no va tenir problemes gàstrics quan Vox va decidir no votar els pressupostos murcians si no es negaven les beques a les DONES investigadores. Cal estudiar molt per tenir una ment més retorçada... i tot en nom de la vida i de la llibertat, és clar.

Tot i tenir una llarga i pròspera vida per endavant (segons diuen metges i banquers) jo gairebé preferiria que Vox decidís en una de les seves reunions, deixar de

dissimular i començar a afusellar-nos. Patiríem menys i sempre podríem presentar-nos al cel amb la carta de recomanació per haver estat assassinats. El dubte és si el cel considera a les possibles víctimes de Vox com víctimes o si ja els hi està bé.

Diuen que cada país té el que es mereix. Espanya és una merda, però no es mereix que senyores com la Toscano tinguin veu i vòmit en un Parlament.

